

Postavil jsem se doprostřed pokoje a zahleděl jsem se ke vchodu.

Vtom se dveře otevřely a on vstoupil.

Pokročil směrem ke mně, aniž si přitom sundal klobouk nebo řekl jediné slovo pozdravu.

Tak se musí chovat, když je doma, pomyslel jsem si, přičemž mi přišlo zcela přirozené, že se tu chová právě takto a ne jinak.

Sáhl do tašky a vytáhl z ní knihu.

Pak v ní dlouze listoval.

Knihla měla kovový obal a na něm vlasy ve tvaru rozet a pečeti, barevně malované a vykládané drobnými drahokamy. Konečně našel místo, které hledal, a ukázal na ně.

Rozluštil jsem, že dotyčná kapitola má název „Ibbur“, „oplodnění duše“.

Téměř celou polovinu strany zabírala ve zlatě a červení vyvedená iniciála „I“. Automaticky jsem si ji prohlédl a zjistil, že je na kraji poškozená.

Měl bych ji opravit.

Iniciála nebyla na pergameni nalepena, jak jsem to doposud vídal ve starých knihách. Zdála se spíše sestávat z dvou tenkých plíšků zlata, které byly uprostřed sletovány dohromady, zatímco jejich okraje obepínaly kraj pergameni.

Byl tedy tam, kde se nacházelo toto písmeno, v papíru vyřezán otvor?

Obrátil jsem list a zjistil jsem, že se můj předpoklad potvrdil.

Mimovolně jsem přečetl i tuto stranu a stranu, která ležela proti ní.

A četl jsem dál a dál.

Knihla ke mně hovořila stejně jako promlouvá sen, jen jasněji a daleko zřetelněji. A mého srdce se dotkla stejně jako otázka.

Z neviditelných úst prýštila slova, stávala se živými a přistupovala ke mně. Otáčela se přede mnou jako pesce oděné otrokyně, aby pak zmizela v zemi nebo se jako pára rozplynula ve vzduchu a uvolnila tak místo dalším. Každá chvíli doufala, že si vyvolím právě ji a že na tu další se už ani nepodívám.

Mnohé z nich, oděné do třpytných šatů, vstoupily pyšně jako pávi pomalými, odměřenými kroky.

Mnohé zase jako královny, byť zestárlé a sešlé, s namalovanými očními víčky, s výrazem děvky okolo úst a s vráskami překrytými ohyzdnými šminkami.

Žádná z těch bytostí však nebyla stálá. Byly perlami navlečenými na hedvábné šňůře, jednotlivými tóny melodie vycházející z neviditelných úst.

Nebyla to již knihla, co ke mně hovořilo, byl to hlas. Hlas, který po mně chtěl něco, čemu jsem nerozuměl, ať jsem se snažil, jak jsem chtěl. Hlas, který mě mučil sžíravými, nesrozumitelnými otázkami.

Hlas, jenž ke mně hovořil takto viditelnými slovy, byl však mrtvý a bez ozvěny.

Každý zvuk, který zazní ve světě současnosti, má mnoho ozvěn, stejně jako každá věc má jeden velký a mnoho malých stínů. Tento hlas však už žádnou ozvěnu neměl – jeho ozvěny dozněly již před dávnými věky.

Dočetl jsem tu knihlu až do konce a stále jsem ji držel v rukou, když jsem začal mít pocit, jako bych listoval svým mozkem, a ne nějakou knihou.

Vše, co mi onen hlas řekl, jsem v sobě nosil po celý svůj život, jen to bylo zapomenuté a mému myšlení skryté až do dnešního dne.